

»Na pomooč!« zakriči, ker ne ve drugega.

»Reši me, Tinč!« prihaja šibek klic iz globeli.

»Čakaj, Tonca, grem po vrvi!«

Po kakšne vrvi? Kam? Fant že zopet ne ve, kaj govori in kaj obljublja. Poprej ji je zaklical, da pride ponjo. Kako naj pride ponjo, saj nima lestve! Kam naj gre po vrvi, kam naj gre po lestvo? Tinč se samo hlastno ozira okrog sebe, a ne ve, kam bi planil. Lestva, lestva! Vprašanje mu vrta v glavi, kako napraviti lestvo?

Nestrpen prične begati sem in tja pa gleda, kje bi se našlo kaj primernega. Išče, išče in se v mrzličnem iskanju oddaljuje bolj in bolj. Najde vendar dolgo in tenko bukovo deblo, ki leži na tleh; morda čaka, da ga odpeljejo. Kar hlastno ga popade Tinč pa zadene na ramo. Ko ga pa nekaj časa nese, pa le pomišlja, kaj mu bo to deblo? Saj Tonca vendar ne zna plezati! Na mestu vrže deblo na tla in bega dalje. E, če bi imel sekiro! Sekira, sekira, ta mu zdaj pleše po glavi. Toda kar ni, ni, kaj bi si toliko ubijal glavo z rečmi, ki jih nima pri roki. Z velikim nemirom gazi dalje. Obupni klic iz brezna, ki mu neprestano brni po glavi, ga neusmiljeno tira dalje.

Nazadnje zapazi ležati na tleh dolgo neokleščeno jelko. Brez pomisleka se vrže nanjo. Da, ta bo prava! Tenka je, dolga pa tudi in že dovolj presušena. O, hvala tisti sekiri, ki jo je posekala in pozabila nanjo! Kar besen ji prične Tinč lomiti veje. »Prav, to bo pa lestva!« reče zadovoljen, da, naravnost srečen, ker je našel končno, kar je iskal. Lomi veje, toda ne prav do debela, temveč tako, da pušča rogovile, ki naj služijo kot klini pri plezanju. Izvrstno je pogodil Tinč, boljše ni mogel.

»E, tudi brez sekire se kaj napravi,« govori sam s seboj. »Hvala Bogu, samo da ni Tonca pogubljena! Sam čudež jo je obvaroval, da ni strmoglavila globlje. O, le počakaj, Tončica, prinesem ti lestvo in ti jo postavim noter. Ti se boš lepo oprijela klinov — pa boš plezala in plezala — in nazadnje prišla ven. Tonca, rešil te bom, rešil!«

Z mrzlično naglico lomi. Ko dolomi do kraja, odlomi še vrh, z veliko težavo sicer, a odlomi ga le. Tako, zdaj pa na ramo! Pa le ni tako lahko, kot si je mislil. Kar svetlo pogleda, ko si zadene deblo na rame. Zdaj pa dirkaj, če moreš, s takim bremenom na rami. Kolikor te ne teži teža, te ovira njegova dolžina in pa še rogovile. Kakor nalašč za prodiranje skozi goščo. Pa Tinč gre kolikor more, za rešitev sestrice se mu ne zdi nobeno breme pretežko. Le urno, le urno, Tonca se težko drži! Omagala bo in strmoglavila v temne globine! — Vse priganja Tinča, vsaka misel ga neusmiljeno tira naprej. Postaja mu vroče, nekaj zaradi teže, nekaj pa spričo velike bojazni za Tonco.
(Dalje.)

J. Kmet

Veter ledeni...

*Veter ledeni
brije čez polje,
mi smo pa vedno
židane volje*

*Ukamo, poiemo,
zimì nagajamo,
z vetrom veselo
v polju zarajamo.*

*V klance fitimo
zopet s sanmi,
kot ptički letimo
čez dol in ravni.*